

njeho proŝy: Wóteže, wodaj! Kak sbožowny je bycž mohł a tež byl a tola tajke cžežke myŝle nicžeho dla! to njeje Boža wola byla, ale Bože dopuŝćenje! Pobožnje je wasch semrjety khodžil, ŝchtó mohł jemu w někajkim nastupanju někajki porok cžinicž dla jeho ŝadźerženja? Šwój Boži dom je lubował, ja jeho rjanosčž je jako zyrkwiny prjódŝtejer šobu džělał a šo prózował a šwólniwje woprował, na kolenach proŝyčž šwojeho Boha, šo njeje hańbował, hluboko trječena šo jeho wutroba cžujesche wot saměra Božeho šwjateho šłowa, kaž huŝto prjedy je tež poŝlednju njedželu šedžal na šwjatym měježe k Ješuŝowymaj nohomaj nutny — je wschitko podarmo bylo? podarmo jeho wěra, jeho nadžija, jeho bědženje? podarmo jeho špěwanje:

„Ja cže žadam wyschšche wsch'ho
D mój luby Ješuŝo.“?

Ně, ně, „šmy wjele hrěchow cžinili, wschał Bóh ma wjazy hnady“ a wón je šwój ŝkutk cžinil a njeje wjedžal, ŝchtó cžini w duchownej šlepoŝcži, kaž šwjasaŝny w šwojim pšchemyŝlenju. — Duž Božo, my šmy štroŝtowani a wěŝcži: ty maŝch hnady tež ja njeje — a khudemu hrěŝchnikej ty njechaŝch durje ŝamknyčž.

O Knježe Ješu, ty jehnjo Bože, kiž šwěta hrěchi njeŝeŝch, šmil šo, šmil šo nad nim a wsmi wot njeho jeho hrěch a wsmi jón šobu na twój ŝchiž, jo njemóže jeho duŝchu wjazy wobŝtoržicž a praj ty jemu to wohnadžaze šłowo kaž temu ŝacharjej na ŝchižu a daj jemu měr, kaž tymaj šynomaj, prjedy nana semrjetymaj!

Wudowa a macž, džowki a nana w jich ŝrudobje troŝchtuj a šměruj, o Knježe, cžin jich duŝchu šylnu na tym cžežkim pucžu, kiž nětk hicž dyrbja a šběhaj te potulene wutroby k nadžiji — naŝ wschitkich pał ŝdžerž we wěrze šwěrnnych! O Ješu, daj dobyčž!

